

DE-A HĂRMĂLAIA

LISISTRATA de Aristofan • Teatrul "Toma Caragiu" din Ploiești • Data premierei: 31 martie 1991 • Regia: Silviu Silviu Fusu • Scenografia: Daniel Răduță • Coregrafia: Marcela Timiraș-Madan • Distribuția: Raluca Zamfirescu (Lisistrata), Dana Bolintineanu (Calonicea), Lucia Ștefănescu (Mitrina), Carmen Ciorcilă (Lampita), Olga Dumitrescu (Stratilisa, Conducătoarea corului de femei), Mihai Coadă (Caimacamul), Ilie Gâlea, Valentin Popescu (Cinesias și atenianul), Fabian Gavriluțiu, Mihai Răducu, Claudiu Stănciu (Spartanul), Victor Bucurescu (Cerșetorul), Corneliu Revent (Conducătorul corului de bărbați).

După **Păsările** de la Naționalul bucureștean - în libera adaptare și excesiva actualizare a textului, datorate lui Niky Wolcz - stagiunea 1990-1991 ne-a propus și o a doua piesă de Aristofan, **Lisistrata**, la Teatrul "Toma Caragiu" din Ploiești, montarea ei aparținând regizorului Silviu Silviu Fusu, din Moldova de dincolo de Prut. Mărturisim din capul locului a nu fi, în nici un fel, adepții hibridului "etnografic" practicat de domnia sa, la Teatrul "Ion Creangă" din Chișinău sau în coproducția realizată cu Naționalul din Iași, din care avea să rezulte un **Zamolxe** de nerecunoscut ca aparținându-i lui Lucian Blaga. Ceea ce nu ne-a împiedicat să mergem la Ploiești, pentru a vedea și această montare a sa, cu toată disponibilitatea de care eram în stare. Era doar prima pe care o realiza în calitate de regizor angajat al teatrului ploieștean și n-aveam dreptul să excludem posibilitatea unei surprize plăcute.

Din păcate ea nu s-a produs, strădania d-lui Silviu Silviu Fusu de a face un teatru nonconformist soldându-se și de astă dată cu un eșec, ce-i drept, într-un registru diferit. Căci domnia sa și-a dorit să facă din **Lisistrata** un spectacol de teatru popular, în cel mai bun înțeles al cuvântului, mizând justificat pe comicul suculent, nu o dată chiar licențios al textului, putînd să conducă măcar la o revărsare de haz și bună dispoziție, de care am fi avut atîta nevoie.

Refuzînd încorsetarea cutiei italiene, "scena" înaintea foarte mult în sală, printr-o punte așezată peste scaunele din stal, deasupra căreia se mai

afăia încă o plasă, sistemul de scări îngăduind să se joace, practic, din toate părțile, inclusiv de la balcon. S-ar zice că regizorului i-ar fi convenit mai mult un circ decît o sală de teatru, dar rezultatul ar fi fost, probabil, același. Pentru că, în timp ce pe "scenă" actorii se căznesc să rîdă întruna, în sală nu rîde nimeni. Toate giumbușlucurile și coțcăriile la care se pretează, supralicîtînd licențiozitatea textului, abia stîrnesc ici și colo un zîmbet, și acela stînjenit în fața acestei neobișnuite revărsări de vulgaritate. Illogicul și incoerența se țin lanț, caricaturalul devine în exclusivitate grosier, iar aluzivul, obscenitate directă, de la măscările textului ajungîndu-se la "măscăricizarea" jocului actoricesc, fără ca publicul să se lase totuși contaminat de artificiala bună dispoziție a actorilor. Nici nu ne-am grăbi să-i învinuim, știindu-le buna credință cu care urmează orice indicație regizorală, dacă mulți dintre ei n-ar fi deosebit de sîrguincioși în îngroșări și "explicitări" deplorabile. Har Domnului, o invincibilă, totuși, decență profesională îi ajută să se salveze, măcar parțial, pe Raluca Zamfirescu, Olga Dumitrescu și Corneliu Revent. Nici Daniel Răduță, autorul scenografiei, nu credem că poate fi judecat doar după ce-a mai găsit prin magazia de costume și cea de decoruri a teatrului, chiar dacă talmeș-balmeș-ul rezultat era departe de a fi "atemporal", mărturisind în schimb cu prisosință condiția materială precară prin care trece teatrul în acest moment.

■ VICTOR PARHON

teatru

CARTEA ȘI PIAȚA

Este clar că economia de piață (faza de tranziție nr.1) produce, între altele, efecte - tot de tranziție, sper! - și asupra cărții de teatru și despre teatru. Reorientarea planurilor editoriale ale instituțiilor bugetare, apariția sutelor de editori particulari care, evident, numai la teatru nu se gîndesc (cu o excepție, maximum două), fierberea nemaipomenită a inițiativelor de doi bani care consumă hîrtie și spațiu tipografic pentru apariții "editoriale" de mîna a șaptea (dar și asta nu prea zdravănă), toate acestea nu au cum să nu te pună pe gînduri. Dacă te-au pus, cam acolo rămîi! Pentru că în privința cărții de (despre) teatru, ce se poate face?! Din ianuarie '90 și pînă în aprilie anul acesta au apărut două volume de teatru (Dumitru Solomon și Tudor Popescu), pregătite pentru tipar din '89, iar despre teatru doar trei (Iustin Ceuca anul acesta, Oana Popescu și Marian Popescu anul trecut) plus o broșură ocazională (Doina Modola, consacrată turneului francez "Printemps de la liberté"). Nu știu în ce măsură subvenționarea culturii scrise va avea în vedere și teatrul, dar mi se pare evident că vor trebui create alte circuite pentru producerea și difuzarea cărții de teatru. Evident că nu mă gîndesc la soluția să pui pe coperta unui eseu despre tragedia greacă vreo damă goală, sau pe un volum de drame, un cuțit de bucătărie înfipit voinicește în spatele cuiva, ci la modalități mai "ortodoxe".

□ M.P.